

Súd: Krajský súd Prešov  
Spisová značka: 21Co/172/2014  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8413211736  
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2015  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Antónia Kandrává  
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8413211736.2

## Uznesenie

Krajský súd v Prešove v právnej veci navrhovateľa Intrum Justitia Debt Finance AG, so sídlom: Industriestrasse 13c, 6300 Zug, Switzerland IČO: CHE-100.023.266, zastúpený advokátom JUDr. Jánom Šoltésom, so sídlom: Karadžičova 8, Bratislava proti odporcovi L. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. Z..XX, V., o návrhu na zaplatenie 860,51 Eur s prísl., o odvolaní vedľajšieho účastníka proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok č.k. 2C/39/2014-64 zo dňa 17.04.2014 takto jednohlasne

### rozhodol:

Z r u š u j e sa rozsudok vo výroku I. a III. a vec sa v r a c i a prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

### odôvodnenie:

Prvostupňový súd napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:

„I. Odporca je p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľovi 735,19 Eur s 8,5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 62,50 Eur od 02.11.2007 do zaplatenia, zo sumy 155,- Eur od 05.12.2007 do zaplatenia, zo sumy 487,59 Eur od 03.01.2008 do zaplatenia, zo sumy 9,29 Eur od 31.01.2008 do zaplatenia, zo sumy 20,81 Eur od 01.03.2008 do zaplatenia a to všetko v mesačných splátkach po 40,- Eur počnúc dňom právoplatnosti tohto rozsudku až do úplného zaplatenia splatných vždy k poslednému dňu v mesiaci pod hrozbou straty výhody splátok.

II. V prevyšujúcej časti súd návrh z a m i e t a.

III. Odporca je p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľovi trovy konania vo výške 135,60 Eur a to do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku“.

Prvostupňový súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že skutkovo mal za preukázané, že predchodca, resp. žalovaný uzavrel so spoločnosťou Telefonica O2 Slovakia s.r.o. 14.09.2007 zmluvu o pripojení pod č. 80010211. Na základe tejto zmluvy poskytovala táto spoločnosť žalovanému služby, za ktoré však žalovaný nezaplatil. Celkovo mu vznikla povinnosť zaplatiť za tieto služby, pričom mu vznikla povinnosť uhradiť aj zmluvnú pokutu vo výške 125,32 Eur. Ďalej mal preukázané, že zmluvou uzavretou dňa 22.11.2012 došlo k postúpeniu pohľadávky zo spoločnosti Telefonica Slovakia s.r.o. na spoločnosť Profidebt Slovakia s.r.o. Bratislava a zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 30.01.2014 bola táto pohľadávka postúpená na súčasného navrhovateľa a to spoločnosť Intrum Justitia Debt Finance AG so sídlom vo Švajčiarsku. Ďalej poukázal na to, že žalovaný uznal pohľadávku navrhovateľa čo do dôvodu a výšky, neuznal nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 125,32 Eur. Na takto zistený skutkový stav prijal právny názor, podľa ktorého zmluva uzavretá medzi pôvodnými účastníkmi konania je zmluvou spotrebiteľskou, pričom žalovaný uzatváral zmluvu ako nepodnikateľ. Preto posudzoval záväzok účastníkov konania ako záväzok zo spotrebiteľskej zmluvy podľa § 52a nasl. Občianskeho zákonníka. Neuznal nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty s odôvodnením, že v zmluve o pripojení, vrátane dodatku je síce uzavretá dohoda v prípade porušenia nejakého zmluvného záväzku, avšak zmluvná pokuta dohodnutá v článku 2 Dodatku zmluvy o pripojení nekorešponduje so sumou, ktorú si

navrhovateľ, resp. žalobca uplatňuje v prebiehajúcim konaní. Za porušenie zmluvy je žalovaný navyiac sankcionovaný opakovane. Požaduje si aj zákonný úrok z omeškania, na ktorý má nárok, avšak nárok na zmluvnú pokutu nemá.

Poukázal na ust. § 53 ods. 1, 2, § 54 ods. 1, § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 2 písm. a/, § 3 ods. 1, § 3 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. platného v čase uzavretia zmluvy dňa 14.09.2007 a § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p. a priznal úspešnému žalobcovi trovy podľa pomeru jeho úspešnosti v konaní. Celkovo mu priznal náhradu za súdny poplatok zaplatený vo výške 51,50 Eur a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 142,22 Eur.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie vedľajší účastník na strane žalovaného. V odvolaní navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil, návrh zamietol a priznal mu náhradu trov konania.

V odvolaní ďalej uviedol, že vznáša námietku premlčania, pretože návrh bol podaný po uplynutí 3-ročnej premlčacej lehoty dňa 27.11.2013. Žalovaný uzatvoril s právnym predchodcom žalobcu spotrebiteľskú zmluvu o pripojení dňa 14.09.2007. Žalobca si svoj nárok neuplatnil v 3-ročnej premlčacej lehote a jeho nárok sa premlčal najneskôr dňa 01.03.2011. Pri ostatných žalovaných sumách navyše nastalo premlčanie ešte skôr.

K podanému odvolaniu vedľajšieho účastníka sa písomne vyjadril žalobca. Uviedol, že podľa jeho názoru odvolanie vedľajšieho účastníka bolo podané neoprávnenou osobou. Poukázal na ust. § 201 O.s.p. z ktorého vyplýva, že rozhodnutie súdu prvého stupňa môže napadnúť účastník konania pokiaľ to zákon nevyklučuje. Z dôvodu absencie spôsobu vyrovnania medzi hlavným účastníkom a vedľajším účastníkom, ktorý by vyplýval z právneho predpisu, tak v žiadnom prípade pri vedľajšom účastníkovi, ktorým je Združenie na ochranu spotrebiteľa nebude splnená podmienka na podanie odvolania, pretože s podaním odvolania nevysslovil súhlas hlavný účastník. Poukázal na uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 11Co/173/2012, Krajského súdu v Nitre sp.zn. 9Co/238/2012, ako aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/77/2014, podľa ktorého nesúhlas účastníka s odvolaním vedľajšieho účastníka vystupujúceho na jeho strane má za následok odmietnutie odvolania podaného vedľajším účastníkom okrem prípadu, ak konkrétne okolnosti výnimočne odôvodňujú iný postup, napríklad ak by tento nesúhlas mohol byť hodnotený ako zneužitie práva na úkor iných v konaní priamo nezúčastnených subjektov. Dispozičná zásada totiž zásadne ukladá povinnosť súdu rešpektovať vôľu neúspešného účastníka.

Navrhol, aby odvolací súd odvolanie odmietol ako podané neoprávnenou osobou a priznal mu náhradu trov odvolacieho konania.

Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) preskúmal rozsudok v jeho napadnutej časti (vo výroku I. a III.) spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo podľa zásad upravených v ust. § 212 O.s.p. a zistil, že nie sú splnené podmienky na potvrdenie, ani na zmenu napadnutého rozsudku vo výroku, ktorým bolo žalobe vyhovené a vo výroku o trovách konania.

Žalobca v podanom vyjadrení k odvolaniu vedľajšieho účastníka považuje podané odvolanie vedľajšieho účastníka, ktorý vstúpil do konania po vyhlásení rozhodnutia, resp. rozsudku prvostupňového súdu za odvolanie, ktoré je podané neoprávnenou osobou.

Odvolanie podal vedľajší účastník 17.06.2014, teda pred účinnosťou procesného poriadku. Zákon č. 353/2014 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, v § 93 ods. 3 O.s.p. sa za prvú vetu vkladá nová druhá veta, ktorá znie:

„Ak ako vedľajší účastník vstupuje do konania z vlastného podnetu právnická osoba založená alebo zriadená na ochranu spotrebiteľa podľa osobitného predpisu, 10b) súčasťou oznámenia o vstupe musí byť aj súhlas účastníka, popri ktorom sa zúčastňuje na konaní, inak súd na oznámenie o vstupe neprihliada.“ Podľa ustanovenia § 92 ods. 6 „Ak nejde o prípad uvedený v § 201 druhá veta,

vedľajší účastník je oprávnený podať odvolanie alebo dovolanie len so súhlasom účastníka, popri ktorom sa zúčastňuje na konaní.“ Tento zákon nadobudol účinnosť 01.01.2015. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel rešpektujúc ústavnú zásadu práva na spravodlivý proces k záveru, že vstup vedľajšieho účastníka do konania je potrebné posudzovať podľa zákona účinného v čase jeho vstupu. Je rozhodné, že vstup vedľajšieho účastníka do konania bol prvostupňovému súdu oznámený dňa 24.04.2014 a v rozhodnom období sa explicitne zákonom súhlas účastníka, na strane ktorého vystupovať v konaní mieni, nevyžadoval tak, ako to predpokladali právne predpisy účinné v čase oznámenia vstupu. Iba takýto ústavno konformný výklad dáva zadosť vyššie spomenutej zásade práva na spravodlivý proces. Vo svetle týchto úvah odvolací súd pristúpil k vecnému preskúmaniu veci v zmysle ustanovení účinných v čase oznámeného vstupu (t.j. ku dňu 24.04.2014).

Podľa § 93 ods. 2 O. s. p. ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu (platného v čase oznámeného vstupu vedľajšieho účastníka do konania).

Podľa § 93 ods. 3 O.s.p. do konania vstúpi buď z vlastného podnetu alebo na výzvu niektorého z účastníkov urobenú prostredníctvom súdu. O prípustnosti vedľajšieho účastníctva súd rozhodne len na návrh (platného v čase oznámeného vstupu vedľajšieho účastníka do konania).

Podľa § 93 ods. 4 O. s. p. v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti, ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností. platného v čase vstupu vedľajšieho účastníka do konania) (platného v čase oznámeného vstupu vedľajšieho účastníka do konania).

Z dôvodovej správy k § 93 ods. 2 O.s.p. (k novele účinnej od 15.10.2008): „Navrhovaná právna úprava súvisí s právnou úpravou v zákone č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) v znení 539/2005 Z. z. a zákona 326/2007 Z. z., v zákone č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a v zákone č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov. Úprava má za cieľ umožniť širšiu ochranu osobám na ochranu ktorých sú zriaďované rôzne právnické osoby najmä združenia a súvisí aj s transpozíciou rôznych smerníc určených na ochranu spotrebiteľa, osôb, vo vzťahu ku ktorým bola porušená zásada rovnakého zaobchádzania a pod. Navrhovaná právna úprava umožňuje rozšíriť predmet konania na návrh vedľajšieho účastníka. Cieľom navrhovanej úpravy je rozšíriť ochranu práv na prípady, na ochrane ktorých existuje dôležitý verejný záujem, avšak v ktorých by bolo veľmi problematické zo strany subjektov - ktoré majú vzhľadom na svoje zameranie alebo predmet činnosti záujem na ochrane tohto verejného záujmu - vstupovať do konaní (najmä na strane navrhovateľa) ako vedľajší účastníci. Dôvodom je fakt, že v danej situácii by bolo takmer nemožné preukázať právny záujem na výsledku. V praxi ide hlavne o právnické osoby v postavení mimovládnych organizácií zameraných na ochranu jednotlivcov a skupín pred diskrimináciou, o združenia na ochranu spotrebiteľov a podobne“.

Podľa bodu 50 uznesenia Súdneho dvora zo dňa 16.11.2010 vo veci C-76/10 (Pohotovosť s.r.o. proti K. V.) „Vzhľadom na povahu a význam všeobecného záujmu, na ktorom sa zakladá ochrana spotrebiteľov, ktorú smernica 93/13 zabezpečuje, jej článok 6 musí byť považovaný za ustanovenie, ktoré je rovnocenné s vnútroštátnymi pravidlami, ktoré v rámci vnútroštátneho právneho poriadku majú právnu silu noriem verejného poriadku (rozsudok Asturcom Telecomunicaciones, bod 52). Podľa názoru odvolacieho súdu nie je vo všeobecnom záujme, ak by sa mala spotrebiteľovi odoprieť možnosť ochrany podľa článku 6 smernice Rady 93/13/EHS na to špecializovanými subjektmi.

Skutočnosť, že vôľu vstúpiť do určitého konania prejaví právnická osoba, činnosť ktorej je zameraná na ochranu práv spotrebiteľa neznamena, že spotrebiteľ musí s jej vstupom do konania súhlasiť. Povahe a účelu občianskeho súdneho sporového konania by sa priechil vstup takéhoto vedľajšieho účastníka do konania, ktorý by bol spotrebiteľovi nanútený. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 3Cdo 188/2012 publikované ako rozhodnutie 62. v Zbierke rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 4/2014). V predmetnej veci vstup vedľajšieho účastníka nemožno vyhodnotiť ako nanútený, keďže výslovný nesúhlas žalovaného so vstupom vedľajšieho účastníka nie je obsahom spisu.

Nevyslovený súhlas žalovaného so vstupom vedľajšieho účastníka do konania nemožno považovať za nesúhlas so vstupom (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej vo veci 6Cdo 323/2013).

Podľa článku 7 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa členské štáty zaviazali k vytvoreniu účinných mechanizmov, aby sa predchádzalo súvislému používaniu neprijateľných (nekalých) zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách. Práve vedľajší účastník môže privodiť naplnenie tohto cieľa svojou aktivitou a upozornením súdu. Ochranný mechanizmus prostredníctvom vedľajšej intervencie je v súlade s možnosťou členského štátu ísť nad rámec smernice (čl. 8 Smernice Rady 93/13).

Podstatou účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaných je snaha všetkými dostupnými procesnými prostriedkami pomôcť tejto strane, na ktorej v konaní vystupuje, k výhre v spore a má rovnaké procesné práva a povinnosti, ako hlavný účastník konania, teda môže podávať opravné prostriedky. Táto procesná legitímácia na podanie odvolania a dovolania je však obmedzená účastníkom, na strane ktorého vystupuje. Oprávnenie podať odvolanie prináleží vedľajšiemu účastníkovi iba vtedy, ak toto oprávnenie má aj účastník, na stranu ktorého sa pripojil.

V prípade, že tento účastník nemá procesnú legitímáciu na podanie odvolania, nemôže ju mať ani vedľajší účastník. V opačnom prípade by sa vedľajšiemu účastníkovi priznalo viac procesných práv, než má účastník, na ktorého strane vystupuje. Vedľajší účastník môže podať odvolanie aj vtedy, ak odvolanie podal účastník. Ak podá odvolanie len vedľajší účastník, môže ho podať len v tom prípade, ak hlavný účastník s takýmto úkonom vyjadří súhlas. Akýkoľvek úkon v konaní vedľajší účastník vykoná, nesmie byť v rozpore so záujmami hlavného účastníka, na ktorého procesnej strane vystupuje. Z tejto dikcie nemožno jednoznačne odvodiť, že úkon vedľajšieho účastníka s ktorým nesúhlasí hlavný účastník, bude automaticky zo strany súdu zamietnutý. Nasvedčuje tomu dikcia § 93 ods. 4 O.s.p. „posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností“. Z tejto dikcie možno vyvodíť, že súd bude úkon vedľajšieho účastníka, s ktorým nevyslovil súhlas hlavný účastník, posudzovať so zreteľom na všetky okolnosti prípadu. Môže sa totiž stať, že takýto úkon bude vlastne hlavnému účastníkovi na prospech, v tom prípade môže súd zvážiť, že takýto úkon vykoná, a to napriek nesúhlasu hlavného účastníka. (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo 10/2013).

Problematickým je premlčanie nároku žalobcu na ktoré poukazuje vedľajší účastník na strane žalovaného. Žalovaný síce na pojednávaní 17.04.2014 uviedol, že uznáva nárok žalobcu okrem zmluvnej pokuty čo do dôvodu aj výšky. Zdá sa, že žalovaný nemá dostatočné informácie. A tak práve vedľajší účastník môže privodiť naplnenie čl. 6 smernice .

V prejednávanej veci vedľajší účastník vstúpil do konania podaním zo dňa 23.04.2014 doručenému súdu 24.04.2014 a odvolanie podal v 15 dňovej lehote po doručení mu rozsudku prvostupňovým súdom 17.06.2014.

Účelom inštitútu premlčania je zvýšenie istoty v právnych vzťahoch, teda premlčaním právo nezaniká, iba sa závažne oslabuje. Základným účelom je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva a zároveň zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranú dobu nútené splniť si svoje povinnosti.

Vychádzajúc z inštitútu vedľajšieho účastníka v súlade s O.s.p. možno uzavrieť, že vedľajší účastník nie je legitímovaný na dispozičné úkony spojené s konaním alebo dispozície spojené s predmetom konania (späťvzatie návrhu, uzavretie súdneho zmiernu, či zmena návrhu). Vznesenie námietky premlčania však medzi takéto dispozičné úkony nepatrí a akýkoľvek úkon, ktorý vedľajší účastník vykoná nesmie byť v rozpore so záujmami hlavného účastníka, na ktorého procesnej strane vystupuje. Vznesenie námietky premlčania je svojou podstatou úkon s hmotnoprávnou relevanciou, no nemožno ho považovať za klasický dispozičný úkon, na ktorý vedľajší účastník nie je oprávnený.

Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na záver vyslovený v rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky vo veci 21Cdo/2313/2004: „Podľa ustanovenia § 93 ods. 3 O.s.p. vedľajší účastník má v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností.“

Rovnakými právami a povinnosťami v konaní v zmysle ustanovenia § 93 odst.3 vety prvej O.s.p. sa podľa ustálenej judikatúry súdov (por. rozsudok Nejvyššího soudu ČR z 19.4.2000 sp. zn. 26Cdo 1986/99, ktorý bol uverejnený pod č. 8 v časopise Soudní judikatura, roč. 2001) sú výlučne práva a povinnosti procesnej povahy.

Uplatnenie obrany proti žalobe je procesným právom účastníka konania (žalovaného) a rovnaké právo má i vedľajší účastník, ktorý v konaní vystupuje na jeho strane; na tom, že ide o procesné právo, nič nemení skutočnosť, že pomocou obrany proti žalobe sa uplatňujú tiež námietky vychádzajúce z hmotnoprávnej úpravy, pretože procesné právo tieto námietky uplatniť v konaní nemožno zamieňať s tým, či majú pôvod v hmotnom alebo v procesnom práve.

Obdobný záver bol prijatý aj v rozsudku NS ČR sp. zn. 25Cdo/539/2008 zo dňa 19.02.2009, z ktorého vyplýva, že „vedľajší účastník je v občianskom súdnom konaní oprávnený vzniesť účinne námietku premlčania v prospech hlavného účastníka, na ktorého strane sa zúčastňuje konania. Uplatnenie obrany proti žalobe je procesným právom účastníka konania, teda odporcu a rovnaké právo má podľa § 93 ods. 4 aj vedľajší účastník, ktorý v konaní vystupuje na jeho strane. Na tom, že ide o procesné právo nič nemení na skutočnosť, že pomocou obrany proti žalobe sa uplatňujú tiež námietky vychádzajúce z hmotnoprávnej úpravy, ako je práve námietka premlčania, lebo procesné právo tieto námietky uplatniť počas konania nemožno zamieňať“.

Poskytovanie ochrany spotrebiteľom ex offo znamená vlastne nastoľovanie slušnosti a morálky v spoločnosti. V danej veci spotrebiteľský vzťah medzi účastníkmi konania a konanie žalobcu len umocňujú závery o nerovnováhe dodávateľa a spotrebiteľa, či už z dôvodu jeho neinformovanosti alebo slabšej vyjednávacej pozície (rozsudky Súdneho dvora Európskej únie vo veciach C-240/98 až C-244/98 Oceáno, C-168/05 Mostaza Claro, C-618/10 Banco Español a iné). Preto niet pochybností o tom, že spotrebiteľ je slabšou zmluvnou stranou, či už z dôvodu neinformovanosti, vyjednávacej pozície pri pokuse dosiahnuť zmenu už vopred naformulovanej predtlačenej zmluvy

Odvolací súd nie je zástancom kasačných rozhodnutí v prípadoch tzv. nevyhnutného dvojinštančného posúdenia nároku a nemyslí si ani, že princíp dvojinštančnosti je ústavným princípom, keďže v ústave o dvojinštančnosti niet zmienky (porov. nález Ústavného soudu ČR sp. zn. I. ÚS 777/07, ze dne 31. 07. 2008).

No zdá sa, že judikatúra najvyššieho súdu v otázke tzv. zmeňujúcich rozsudkov je konštantná. Z odôvodnenia rozhodnutia NS SR sp. zn. 3Cdo 302/2008 z 30. júla 2009:

„Ak odvolací súd dospel k iným právnym záverom pri posúdení zisteného skutkového stavu súdom prvého stupňa, mal správne rozhodnutie prvostupňového súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Požiadavke dôsledného rešpektovania ústavného princípu dvojinštančnosti občianskeho súdneho konania, odvolací súd mohol učiniť zadosť iba kasačným rozhodnutím. Tým, že odvolací súd tak nepostupoval, znemožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv, lebo im odoprel možnosť prieskumu správnosti nových, prípadne z pohľadu súdu prvého stupňa dosiaľ bezvýznamných, avšak z hľadiska právneho posúdenia veci odvolacím súdom, však rozhodujúcich skutkových zistení.“

Vo vzťahu k zisťovaniu skutkového stavu je výstižným „české“ rozhodnutie (C. H. Beck č. C 201/2001), citované takmer vo všetkých „slovenských“ komentároch k Občianskemu súdnemu poriadku:

„Je-li ke správnému rozhodnutí o věci samé zapotřebí podstatných (pro rozhodnutí zásadně významných) skutkových zjištění, která neučinil soud prvního stupně, popřípadě která tento soud učinil, ale vzhledem k nesprávnému právnímu názoru, který zaujal, na nich své rozhodnutí nezaložil, nejsou podmínky ani pro potvrzení, ani pro změnu rozhodnutí soudu prvního stupně; odvolací soud proto rozhodnutí zruší a věc vrátí soudu prvního stupně k dalšímu řízení.“

Zároveň takýto postup, podľa NS SR (napr. rozhodnutie sp. zn. 3Cdo 40/2009 z 5. novembra 2009), je zodpovedajúci princípu dvojinštančnosti:

„Pri viazanosti súdu prvého stupňa právnym názorom odvolacieho súdu zostáva dvojinštančnosť zachovaná, nakoľko účastník má po opätovnom rozhodnutí súdu prvého stupňa (po zrušení a vrátení

jeho predchádzajúceho rozhodnutia) možnosť znovu ho napadnúť riadnym opravným prostriedkom na inštančne vyššom súde. Skutočnosť, že súd prvého stupňa je po zrušení a vrátení svojho predchádzajúceho rozhodnutia viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, je daná priamo zákonom (§ 226 O.s.p.), preto nemôže zakladať vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (R. Urban; [www.otvorenepravo.sk](http://www.otvorenepravo.sk) <<http://www.otvorenepravo.sk>>).

Odvolací súd tak zrušil napadnutý rozsudok vo výroku I. a III. postupom podľa § 221 ods. 1 písm.f/ O.s.p a v rozsahu zrušenia vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 O.s.p.). Úlohou prvostupňového súdu v ďalšom konaní bude vyhodnotiť vznesenú námietku premlčania, opätovne vypočúť žalovaného, keďže tento uznal nárok žalobcu bez toho, aby tento nárok považoval za premlčaný a vo veci opätovne rozhodnúť. Odvolací súd nad rámec pripomína, že podľa ust. § 5b zákona č.250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 01.05.2014 orgán rozhodujúci o nároku zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával. Keďže navrhovateľom uplatnený nárok je národom zo spotrebiteľskej zmluvy, je súd v zmysle ust. § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa povinný prihliadnuť na premlčanie ex offo bez toho, aby sa žalovaný premlčania dovoľával v zmysle Občianskeho zákonníka, keďže ust. § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa je špeciálnym ustanovením k ustanoveniu § 100 ods.1 Občianskeho zákonníka a je ho nutné aplikovať prednostne v prípade nároku uplatneného zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorým je aj nárok uplatnený v tomto konaní. Ustanovenie § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa bolo zavedené zákonom č.102/2014 Z.z. s účinnosťou od 01.05.2014.

Súd prvého stupňa rozhodne aj o trovách odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.